

מ"ת 15401/12/14 - מדינת ישראל נגד איאד אבו סרחאן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 15401-12-14 מדינת ישראל נ' אבו סרחאן(עציר)
תיק חיצוני: 53204714/___

בפני	כב' הנשיאה שולמית דותן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	איאד אבו סרחאן (עציר)

נוכחים:

באת כח המבקשת: עו"ד רונית ישי

המשיב ובא כוחו עו"ד סאלח מוחיסן

החלטה

בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 02/12/14 בשעה 06:10 לערך, שהה המשיב בשטח פתוח מזרחית לשכונת א-טור בירושלים, על ציר נעמי שמר בכביש מס' 1, ללא שהיה ברשותו אישור כניסה או שהייה כדין בישראל. שלושה שוטרים סמויים - שוטר "157", שוטר "66" ושוטר "193" (להלן: "השוטרים")- ששהו במקום במסגרת פעילות מבצעית יזומה ללכידת מידי אבנים במקום הבחינו בנאשם בחברתו של אחר, וקראו להם לעצור לאחר שהזדהו בפניהם כשוטרים בשפה העברית ובשפה הערבית ואף באמצעות כובע זיהוי משטרת, ואולם הנאשם לא רק שלא עצר, אלא החל לתקוף את השוטרים.

בתחילה הבחין בנאשם ובשווהה הנוסף שוטר "157" בלבד. הוא קרא לשניים לעצור, ובתגובה התקרבו אליו הנאשם, הפילו לקרקע וטיפס על גבו. משקרא הלה לעזרה, יצאו שני השוטרים האחרים מהמערה בה הסתתרו וחשו לעזרתו, ואולם הנאשם המשיך להיאבק בהם ולהשתולל, והעיף את שוטר 157 ממקומו. בשלב זה שלף שוטר 157 את נשקו, ובתגובה לכך ברח האחר (שעד אז עמד לצד הנאשם בלא שנטל חלק בתקיפה) מהמקום. כדי למנוע את בריחתו של הנאשם אחז שוטר 157 בידו השמאלית, אך זה הצליח להשתחרר בכח מאחיזתו, והחל לרוץ לעבר החומה המפרידה בין שטח האזור לשטח ישראל. השוטר החל לדלוק בעקבותיו תוך שהוא קורא לעברו "עצור משטרה" בעברית ובערבית.

עמוד 1

תוך כדי מנוסה סב הנאשם על עקביו, תפס בקנה הרובה של שוטר 157 וניסה להוציאו מידי, ורק באמצעות כח רב הצליח האחרון למנוע הדבר מהנאשם. בשלב זה הודיע השוטר לנאשם כי הוא עצור, אך גם אז לא חדל הנאשם מלהיאבק בו ובשני השוטרים הנוספים, ותוך כדי מאבק עמם אף התגלגל יחד עם שוטר "66" במורד הגבעה. בעוד השניים שרועים על הקרקע אחז הנאשם באבן והניף אותה לעבר שוטר "66" במטרה ליידוה בראשו, ואך בסיועו של שוטר 197 נמנע הדבר מהנאשם. כך במשך דקות ארוכות המשיך הנאשם, על פי כתב האישום, להיאבק בשוטרים, עד אשר הצליחו הללו בכוחות משותפים לאזוק את הנאשם ולעוצרו.

כתוצאה ממעשיו הנ"ל של הנאשם נגרמו לשוטר "157" כאבים ביד ימין ובגב התחתון, לשוטר "66" נגרמו שריטה בקרקפת מעל האוזן השמאלית, שריטה בצוואר, שפשוף באצבע כף יד שמאל ונפיחות במרכז האמה הימנית, ולשוטר "193" - שריטות באזור הפנים והצוואר.

בגין האמור יוחסו לנאשם העבירה של **כניסה לישראל שלא כדין** לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) ושלוש עבירות של **תקיפת שוטר עם חבלה של ממש** לפי סעיף 274 יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

טיעוני הצדדים

המבקשת עותרת למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו הן בשל מסוכנותו והן בשל החשש של הימלטותו מאימת הדין. לשיטתה, שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר בשטחי האזור, שם הוא מתגורר, תסכל האפשרות להביא הנאשם לדין בישראל, תאפשר לו לשוב על מעשיו, ותהווה למעשה משום הענקת אפשרות לנאשם "לקנות" את שחרורו בכסף.

ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לעבירת הכניסה הבלתי חוקית לישראל, אך טען כי אין ראיות לכאורה לעבירה של תקיפת השוטרים, מאחר שהנאשם כלל לא ידע שמדובר בשוטרים. בענין זה טען הסניגור, כי האירוע המתואר בכתב האישום התרחש בשעות הבוקר המוקדמות, טרם הפציע השחר, ובשל החשכה סבר הנאשם שמדובר בשוהים בלתי חוקיים אחרים שביקשו להתנכל לו. לאור זאת טען הסניגור, כי יש לשחרר את הנאשם לביתו בשטחי הרשות, בכפוף להפקדה כספית, לחתימת ערבות צד ג' ובפיקוח צמוד של שני מפקחים: האחד- עובד ברשות העתיקות בעל הכנסה מוכחת וללא עבר פלילי, והשני- תושב ירושלים העובד בעבודות מזדמנות, שבעברו עבירה אחת של ידוי אבנים שבוצעה על פי הנטען לפני עשרים שנים.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

המחלוקת בענין זה מתמקדת, כאמור, בעבירה של תקיפת השוטרים.

חומר הראיות שהגישה המאשימה כולל את הודעותיהם של השוטרים, דו"חות פעולה וזכ"דים מיום האירוע, הודעתו של הנאשם מיום 04/12/14 ותמונות המתעדות את הפגיעות הפיסייות שנגרמו לשוטרים ולנאשם.

הודעות השוטרים ודו"חות הפעולה כוללים תיאור מפורט של השתלשלות העניינים, והם מלמדים על **מאבק פרוע**, **אליים ועיקש** שהתנהל בין השוטרים לבין הנאשם, משך דקות ארוכות, תוך שהנאשם משתולל, בועט, שורט את השוטרים, ובשלב מסוים אף מנסה לחטוף נשקו של אחד מהם וליידות אבן בראשו. עוד עולה כי על אף שהנאשם תקף לבדו, נדרשו שלושה שוטרים מיומנים וחזקים על מנת לרסנו ולעצרו. גם השריטות העמוקות, החתכים הרבים והחבלות שנגרמו לשוטרים ולנאשם עצמו, ובגדיהם ספוגי הבוץ - הנראים בברור בתמונות שצולמו לאחר האירוע - מלמדים על טיבו ועל עוצמתו של המאבק, פשוטו כמשמעו, שהתנהל בינם לבין הנאשם.

טענת הנאשם, כי לא ידע שמדובר בשוטרים - נסתרת מיניה וביה מחומר הראיות : בהודעות שמסרו השוטרים, ציינו שלושתם, ללא יוצא מן הכלל, כי הם הזדהו בפני הנאשם כשוטרים, הן בעברית והן בערבית, ואף חבשו לראשם את כובעי הזיהוי המשטרתיים שהיו עמם. עוד העידו כי גם בעיצומו של המאבק עם הנאשם צעקו לעברו, מספר פעמים: "**משטרה, צבא, עצור**", לרבות בשפה הערבית, במילים: "**ואקף שורטה, ואקף ג'יש**" (הודעתו של שוטר "193" ע' 1 ש' 10; הודעתו של שוטר "66", ע' 1 ש' 12). הודעותיהם אלו של השוטרים נגבו לפני שנגבתה גרסתו של הנאשם לאשר אירע (מאחר שהנאשם אושפז לאחר האירוע נגבתה הודעתו רק כיומיים לאחר מכן) ומכאן חשיבותן הרבה לענין ציון העובדה כי הזדהו בפני הנאשם בתור שוטרים.

גם עצם התנהגותו של הנאשם בשטח אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו לפיה סבר שמדובר בשוהים בלתי חוקיים אחרים שביקשו להרע לו, שכן הדעת נותנת שאם כך סבר - אזי היה ממחר לנוס על נפשו, ולו בשלב בו נשלף כלפיו הרובה (כפי שהגיב השב"ח הנוסף שעמד לצד הנאשם ברגע ששוטר 157 שלף את נשקו לעברו).

לא זו אף זו: הנאשם טען, כי בשל החשיכה התקשה להבחין בכך שמדובר בשוטרים. אלא, שהתמונות המצורפות לחומר החקירה מעידות, לכאורה, שכבר עלתה השמש, ויש בכך כדי ליטול העוקץ מגרסתו של המשיב לפיה לא ידע כי מדובר בשוטרים בשלב זה של ההליך הפלילי.

טענת הנאשם בחקירתו כי כלל לא תקף, אלא הותקף - תיבחן במסגרת ההליך העיקרי, ובשלב זה אין בה כדי לגרוע מעוצמת הראיות.

לאור כל האמור, המסקנה היא כי קיימות די ראיות לכאורה לצורך ביסוס אשמתו של הנאשם בעבירה של תקיפת השוטרים בשלב זה של ההליך.

עילת מעצר וחלופת מעצר

אישום נגד תושב האזור בגין כניסה או שהיה בלתי חוקית בישראל טומן בחובו חשש **אינהרנטי** להתחמקות של הנאשם מהליכי משפט, על דרך של הישארותו בשטחי הרשות הפלשתינית בהם רשויות האכיפה של ישראל אינן פועלות (בש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' **מדינת ישראל**, פס' 8 להחלטה מיום 04/11/13, פורסמה בנבו, להלן: "פרשת קונדוס"; בש"פ 10418/08 **עאהאד טאלאלקה** נ' מדינת ישראל, פס' ט להחלטה מיום 15/12/08).

ואולם, חשש הימלטות זה על אף שהינו שקול בעל משקל בהחלטה בדבר שחרור או אי שחרור הנאשם לחלופת מעצר בשטחי האזור, אינו עומד בפני עצמו, ואין בכוחו להכריע **כשלעצמו** את שאלת השחרור בערובה - כך נקבע ע"י ביהמ"ש העליון אך לאחרונה בענין קונדוס :

"עצם העובדה שהנאשם הינו תושב האזור אינה מצדיקה בפני עצמה את מעצרו עד תום הליכים מקום שבאותן נסיבות היה תושב ישראלי משתחרר לחלופת מעצר" (פרשת קונדוס הנ"ל, פס' 10) .

בהתאם לכך קבעה כב' השופטת ע. ארבל במסגרת אותה פרשה, כי לצד חשש ההימלטות הטבוע בעבירה מעצם טיבה יש לבחון התקיימותם של קריטריונים נוספים לצורך ההכרעה בשאלת המעצר, ובכללם: קיומן של עבירות נלוות נוספות שנעברו ע"י הנאשם לצד עבירת הכניסה או השהיה הבלתי חוקית בישראל; חומרתן של העבירות ומטרתן; עברו הפלילי של הנאשם והזיקה שלהן לעבירות על חוק הכניסה לישראל; נסיבות חיצוניות, כגון מצב בטחוני מדורדר וכיוצ"ב .

ישום מבחנים אלו במקרה דנן מוביל למסקנה חד משמעית, כי יש להורות על מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים נגדו:

למעשה, קריטריונים אלו מלמדים, כי עיקר החשש בענייננו להימלטותו של הנאשם מאימת הדין, כמו גם למסוכנותו הרבה, עולה דווקא מהעבירה הנוספת שביצע של תקיפת השוטרים, שנועדה לסכל את מעצרו ולאפשר לו להימלט חזרה לתוך שטחי הרשות, ולא מעבירת הכניסה הבלתי חוקית לישראל כשלעצמה. כאמור, חומר הראיות מלמד על מאבק אלים ופרוע שנוהל בין הנאשם לבין השוטרים ונמשך על פי עדותם **"משהו כמו 10 דקות"** (הודעת שוטר "66", עמ' 2 ש' 22 להודעה). הנאשם, כך עולה מחומר הראיות, לא בחל בכל אמצעי כדי להימלט ממעצר, על אף העובדה שמולו עמדו שלושה שוטרים מיומנים וחזקים, ובכלל זה ניסה לחטוף נשקו של אחד השוטרים, להכותו באבן בראשו, ואף התגלגל במורד הגבעה עם שוטר נוסף תוך ששניהם גם יחד נחבטים בסלעים ובאבנים. מתיאורי השוטרים עולה, כי הנאשם לא אמר נואש ולא נכנע (הודעת שוטר "193", ע' 1 ש' 14, ע' 2 ש' 23), ופעל כ"אחוז אמוק", וכי רק בשיתוף כוחות הצליחו לבסוף לאזוק את הנאשם ביד אחת, ולאחר כ-6 דקות נוספות את ידו השניה (הודעת שוטר "157", ע' 2 ש' 31).

התנהגותו האלימה ומשולחת הרסן של הנאשם כלפי השוטרים מעידה על תעוזתו הרבה ועל היותו נעדר מעצורים, והיא מקימה אפוא הן את החשש להימלטותו של הנאשם מאימת הדין והן את מסוכנותו הרבה . על הקשר בין שתי עילות המעצר הנ"ל כאשר מדובר בעבירה על חוק הכניסה לישראל לצד עבירה של תקיפת שוטר, בהקשר של חלופת מעצר, כבר נאמר:

"אכן, אין דומה בהקשר חלופת המעצר, דינו של מי ששהה בישראל שלא כדין , למי ששה שלא כדין וניסה -לכאורה- להימלט מאנשי החוק, תוך שהוא מנסה לפגוע בהם. במכלול הנסיבות קיים קושי ליתן במבקש את האמון המתחייב לצורך קביעת חלופה, הפגת החשש להימלטות ואינן המסוכנות" (כב' השופט א' רובינשטיין, בש"פ 3952/14 ראמז נעאלוה נ' מדינת ישראל, פס' ט' להחלטה מיום 16/06/14, פורסמה בנבו).

על קיומה של עילת מעצר בגין מסוכנות מעיד גם **עברו הפלילי** של הנאשם, הכולל הרשעה בבימ"ש צבאי מנהלי יהודה מיום 31/08/06 בעבירה של הפרת הכרזת שטח צבאי סגור, בגינה הושת על הנאשם עונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

כן לא ניתן להתעלם מהתקופה הסוערת מבחינה בטחונית בה אנו מצויים, המאופיינת בריבוי מעשי אלימות בין יהודים לבין ערבים- ומשפיעה אף היא על הנכונות להורות על חלופת מעצר. עוד לפני כעשור שנים קבע כב' השופט מ' חשין:

"אין צורך להרחיב דיבור על הסיכון הרב הנלווה בימינו להסעתם של תושבי שטחים אל תוככי מדינת ישראל. בימים כתיקנם - והיו ימים כאלה לפני שנים מספר - היה מעשה כמעשהו של העורר מעשה שניתן היה לעבור עליו לסדר היום גם אם לעונשו בעונש קל. לא כן הוא המצב בימינו אלה, ימים של דם ואש" (ההדגשה אינה במקור- ש.ד.) (בש"פ 8303/03 פקיה אסמעיל נ' מדינת ישראל, תק-על 1352, 2003(3), מיום 17/09/03).

הלכה אשר חזרה ונשנתה אך לאחרונה, על רקע המצב הבטחוני השורר כיום במדינת ישראל:

" מן המפורסמות כי חלופת מעצר אינה הרמטית ואינה נדרשת להיות הרמטית, אך לא דומה נטילת סיכון מסוים במצב רגיעה לנטילת סיכון במצב בו השטח תוסס. מכאן, שהמצב השורר בשטח הוא נסיבה "חיצונית" המהווה אחד הפרמטרים הרלבנטיים בבחינת עילת המסוכנות" (כב' השופט י' עמית בש"פ 6825/14 איליה פקטורוביץ נ' מדינת ישראל, פס' 7 להחלטה מיום 23/10/14, פורסמה בנבו).

בחנתי את החלופה המוצעת, ועל פניה היא ראויה להשקל ע"י שרות המבחן. לפיכך, אני מורה לשרות המבחן להגיש תסקיר מעצר אודות המשיב וזאת עד יום 5.1.15.

לדיון ביום 6.1.15 בשעה 10:00.

עד להחלטה אחרת יהיה המשיב נתון במעצר.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.